

Partea I

Învierea lui Isus Hristos dintre cei morți

»Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum în Adam toți mor, tot așa, în Hristos, toți vor fi făcuți vii, dar fiecare la rândul lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi la venirea Lui, cei care sunt ai Lui Hristos. După aceea, va veni sfârșitul, când El va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu și Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere.« (1 Corinteni 15,20-24)

În toate timpurile realitatea învierii lui Isus Hristos dintre cei morți a fost pusă la îndoială și contestată, și noi nu trebuie să ne mirăm de aceasta; căci cu această realitate stă sau cade într-adevăr învierea morților.

Sunt trei lucruri care conlucrează în lupta împotriva acestui adevăr. În primul rând este *mintea* omului, care se opune adevărului. Este *imposibil*, spune el, ca morții să învie; **nu poate** fi adevărat. Mentea nu se poate niciodată declara de acord cu învățătura despre înviere, numai dacă ea se lasă luată captivă de ascultarea de Hristos (2 Corinteni 10,5).

În al doilea rând este *conștiința*, conștiința vinovăției omului, care se opune cu înverșunare adevărului amintit. Omul a fost odinioară fără păcat, fără cunoștință despre bine și rău; dar prin căderea lui el a obținut o conștiință și de atunci poartă în sine convingerea, că el nu poate exista în prezența sfințeniei lui Dumnezeu, că, dacă gândurile, vorbele și faptele lui ajung să fie verificate de Judecătorul divin, el va cădea sub judecata veșnică. De aceea, atâta timp cât el prin credința în lucrarea lui Hristos nu a găsit pacea cu Dumnezeu, gândul la înviere și responsabilitatea lui indispensabil legată de aceasta este un lucru insuportabil. **Nu trebuie** să existe o înviere a morților!

Există apoi, în al treilea rând, o putere întunecată, sau mai exact o persoană, a cărei putere a fost distrusă prin moartea și învierea lui Isus Hristos, care încearcă cu toate mijloacele din lume să anuleze mesajul despre biruința Fiului Omului, să-l îndepărteze din inimile oamenilor. Această persoană este satan, căpetenia întunericului, care prin păcat a primit autoritate asupra omului și acum prin frica morții îl ține toată viața lui în robie. (compară cu Evrei 2,15) Omul crede că este propriul lui stăpân, dar în realitate este un sclav al lui satan, al dumnezeului și stăpânitorului lumii acesteia. (2 Corinteni 4,4; Ioan 14,30) Prin propria lui putere el nu se poate elibera din cătușele acestui tiran, ci mai de grabă se lasă folosit de el ca unealtă în împlinirea scopurilor și intențiilor lui.

Când Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a coborât în bastionul lui satan și prin moartea și învierea Lui a nimicit puterea dușmanului, El a adus la lumină viața și neputrezirea prin Evanghelie, așa că acum oricine prin credință își ia scăparea la Isus, scapă pentru totdeauna de puterea lui satan. Moartea, această sperietoare îngrozitoare a lui satan, nu mai are nici o țepușă, nu mai este o groază pentru el; dimpotrivă, ea s-a transformat în victorie și triumf pentru el.

De aceea noi putem înțelege bine că satan face eforturi uriașe să înlăture învierea lui Isus Hristos dintre cei morți, acest adevăr aducător de mântuire și viață, care în același timp dovedește înfrângerea definitivă a lui satan; și, așa cum s-a spus, din păcate el a găsit și găsește destule unelte, care pline râvnă îi fac lucrarea.

Dar să revenim la tema propriu-zisă. »Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți«, am citit. Sunt cuvinte minunate, de biruință, cu care apostolul inspirat încheie dezbaterea lungă referitoare la învățătura despre înviere. »Hristos a înviat!« Chiar și numai acest cuvânt este suficient pentru noi. Căci dacă Dumnezeu a vorbit, atunci omului i se cuvine să tacă și să creadă. »Cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu?« (Romani 9,20) Drept urmare Dumnezeu nu S-a mulțumit cu acest cuvânt. Lui I-a plăcut să confirme învierea lui Hristos printr-o mulțime covârșitoare de dovezi, așa că ori le accepti ca adevăr incontestabil,

ori tăgăduiești întreaga revelație divină și trebuie să declari mincinoși pe apostol și pe restul ucenicilor Domnului. Oricare altă posibilitate este exclusă. Stăm în fața unui serios „ori - ori”.

S-a spus într-adevăr deseori, că ucenicii s-au aflat într-o amăgire evlavioasă, atunci când au crezut în învierea Domnului și Stăpânului lor; ei s-au încrezut așa de puternic în puterea Lui de biruință, și inimile lor erau așa de umplute de dorința de a-L vedea, că ei au crezut cu adevărat că Isus a apărut în trup în mijlocul lor; într-un cuvânt, ei au avut o viziune, au văzut o fantomă.

Dar, stimate prieten, exact contrar sunt lucrurile. Acea afirmație este o falsificare directă și o răstălmăcire a faptelor. Ucenicii nu au așteptat *nicidecum* învierea lui Isus, și când au primit vestea despre înviere, *nicidecum* nu au crezut-o. Speranțele lor, care erau îndreptate exclusiv spre reinstaurarea împărăției lui Israel și eliberarea poporului de sub domnia romană, au fost duse pentru totdeauna la mormânt împreună cu Mesia cel mort. Totul era întuneric, deznădăjduit de întunecat era totul în jurul lor. Ceea ce le-a spus Domnul despre învierea Lui, a rămas pentru ei așa de total de neînțeles, că vestea despre învierea Lui i-a »pus în uimire« (Luca 24,22.23). Chiar și atunci când Isus a venit personal în mijlocul lor, ei nu au vrut să creadă, că El este. *Credeau că văd un duh*, și Domnul a trebuit să le dea dovezile cele mai clare, de netăgăduit, că El nu este un duh, ci este Om cu adevărat, cu trup și suflet. »Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele«, spune El, »**că Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are carne și oase**, cum vedeți că am Eu.« Și pe când ei încă *nu puteau* să creadă, El le-a cerut mâncare, și ei I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere. *El le-a luat și a mâncat înaintea lor.* (Luca 24,36-43)

Așa au trebuit ei să primească faptul minunat, - și ei au făcut aceasta cu o bucurie adâncă, fericită – că Isus, Cel care a fost pe cruce în judecata lui Dumnezeu, înviase din morți și că înaintea lor sta nu un duh, o viziune, ci un *Om adevărat, în trup*, un Om care a mâncat și a băut înaintea ochilor lor.

Dar, se spune, evanghelistul Luca a relatat aceste lucruri în felul în care ele i-au fost mai târziu relatate; el însuși nu a fost martor ocular și martor auditiv. Și pentru această obiecție a purtat Dumnezeu de grijă. Făcând excepție de la relatarea evanghelistului Ioan (capitolul 20,19-29), citim în capitolul 10 al Faptelor Apostolilor: »Noi suntem de asemenea martori a tot ce a făcut El în ținutul iudeilor și în Ierusalim. Ei L-au omorât, atârându-L pe lemn. Pe El, Dumnezeu L-a înviat a treia zi și I-a fost dat să se arate nu la tot poporul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, *nouă care am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat dintre cei morți.*« (versetele 39-41) Aici avem relatarea unui martor ocular și a unuia care depune mărturie despre ce a auzit, a apostolului Petru; și iarăși trebuie să spunem: relatarea este așa fel prezentată, că noi ori îl considerăm pe Petru un mincinos, ori trebuie să credem mărturia lui. *Nu există o altă alternativă cinstită!*

Să mergem mai departe. În prima jumătate a capitolului nostru apostolul Pavel prezintă nu mai puțin de șapte mărturii referitoare la învierea lui Hristos. Numărul șapte semnifică în Cuvântul lui Dumnezeu o desăvârșire în lucrurile spirituale, de cele mai multe ori în lucrurile bune, dar uneori și în sens rău. Deci pentru învierea lui Isus este dată în versetele 3 la 8 ale capitolului nostru o mărturie *înșeptită*, deci desăvârșită. Să studiem aceasta mai detaliat.

Mai întâi auzim, că Hristos a murit pentru păcatele noastre, *după Scripturi*, și tot așa, că El a fost îngropat și a treia zi a înviat, *după Scripturi*. Aproape că nu trebuie să mai spun, că aici este vorba de scrierile Vechiului Testament. Cu sute de ani mai înainte ele au mărturisit direct și indirect despre moartea și învierea lui Hristos. Deja la Avraam găsim o înțelegere a învierii, da, chiar a unei învieri *dintre morți*. El a crezut pe Dumnezeu, »*care înviază morții și care cheamă cele ce nu sunt ca și cum ar fi*« (Romani 4,17). Și atunci când el la porunca divină a mers la muntele Moria, ca să jertfească pe fiul său Isaac, credința în înviere era așa de vie înaintea sufletului lui, că nici o clipă nu a ezitat să jertfească lui Dumnezeu pe singurul lui fiu preaiubit, cu toate că toate făgăduințele trebuiau să se împlinescă în acest fiu. Credința lui Avraam a judecat cam așa: dacă Dumnezeu cere ca jertfă pe fiul meu Isaac, atunci Dumnezeu

trebuie să poată și să-l învieze dintre morți. (compară cu Evrei 11,17-19). Aceași credință l-a făcut apt, pe el și urmașii lui, să locuiască ca străini în țara făgăduinței, fără să posede nici măcar o palmă de loc; căci Avraam privea spre cetatea care are temelii, al cărei ziditor și creator este Dumnezeu. În puterea aceleiași credințe a dat Iosif poruncă cu privire la osemintele lui; căci el se baza pe împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu cu privire la țara Canaan. Ambele ar fi fost fără sens fără credința în înviere.

Însă noi nu suntem dependenți numai de astfel de indicii, mai mult sau mai puțin neclare, ale acestei credințe din vechiul legământ; noi posedăm și afirmații clare, precise cu privire la ceea ce Dumnezeu voia să facă cu Preaiubitul Lui. Așa auzim de exemplu în Psalmul 16,10: »Căci nu vei lăsa sufletul meu Locuinței Morților, nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea.« Acest loc îl citează Pavel în vorbirea sa în Antiohia (Faptele Apostolilor 13) ca mărturie profetică pentru învierea lui Isus Hristos; căci este imposibil ca cuvintele să se refere la David însuși, așa cum apostolul dovedește foarte clar aceasta: »Și David«, spune el, »a murit, a fost adăugat lângă părinții săi și a văzut putrezirea. Dar Acela, *pe care L-a înviat Dumnezeu, n-a văzut putrezirea.*« (compară și cu vorbirea apostolului Petru din Faptele Apostolilor 2).

În Isaia 53,9 este de asemenea profețit, și anume după ce mai înainte s-a spus, că groapa lui Hristos a fost rânduită împreună cu cei răi, dar că mormântul Lui a fost cu cel bogat: »Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței. Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru vină, *va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și voia Domnului va prospera în mâna Lui.*«

Mai sunt și alte locuri și indicii în Vechiul Testament care dovedesc nu numai că moartea și învierea lui Isus Hristos au fost adevărate cu mult timp înainte, ci și că în inimile credincioșilor era conștiința vie: există o viață după moarte, există o înviere a trupului. (compară de exemplu cu Daniel 12,13.) Desigur, această conștiință nu era așa de clară ca în timpul noului legământ, nu putea să fie așa de clară, deoarece Hristos încă nu murise și nu înviase și întinericul, care era încă asupra Locuinței Morților, nu era încă luminat; dar era prezentă.

Astfel Scripturile oferă prima mărturie pentru adevărul referitor la moartea și învierea lui Isus Hristos. *Este după Scripturi.*

Acum urmează martorii vii. Primul dintre acești martori, deci al doilea în succesiune, este Chifa (Petru), căruia Domnul i S-a arătat numai lui personal, deoarece el avea cea mai mare nevoie de mângâiere.

Ca al treilea martor, apostolul numește pe cei »doisprezece«, cărora Domnul li S-a descoperit în seara zilei învierii.

În al patrulea rând El S-a arătat la mai mult de cinci sute de frați deodată (aici se exclude chiar de la început presupunerea că ar putea fi vorba de o viziune), dintre care cei mai mulți erau încă în viață atunci când Pavel a scris prima sa scrisoare către corinteni. Scrisorile apostolului ajungeau nu numai în locul unde ele erau adresate, ci erau copiate și trimise și în adunările din Iudeea și alte locuri (compară cu 2 Petru 3,15.16); deci dacă cuvintele apostolului ar fi fost în contradicție cu adevărul, el ar fi fost dovedit de minciună de către contemporanii lui.

Al cincilea martor, pe care apostolul îl numește, este Iacov, iar al șaselea martor sunt toți apostolii.

Al șaptelea martor este Pavel însuși, o stârpitură, așa cum el însuși se numește, deoarece pe drumul spre Damasc el a văzut pe Hristos Cel glorificat *înainte de timp*. Acolo l-a înconjurat o lumină din cer, care întrecea strălucirea soarelui, pe el, prigonitorul furios al ucenicilor lui Isus, și a auzit cuvintele: »Saul, Saul, pentru ce Mă prigonești?« și la întrebarea lui: »Cine ești tu, Doamne?«, i s-a răspuns: »*Eu sunt Isus, pe care tu Îl prigonești.*« Ceea ce el cel mai puțin ar fi așteptat, ceea ce l-a dovedit a fi un dușman și împotrivor al lui Dumnezeu, pe el, fariseul sever și fără vină, ceea ce l-a aruncat la pământ și toată viața lui de până atunci cu

toate calitățile ei a fost aruncată în praf ca o viață pierdută, ceea ce i-a luat toate pe câte el se baza – tocmai aceasta a trebuit să-l întâlnească în ceasul acela, tocmai aceasta a trebuit el să vadă. Acel Isus nesuferit din Nazaret, pe care L-a considerat un înșelător și hulitor, i S-a arătat în slava cerului, ca Fiul Omului glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Întreb: Era aceasta o halucinație, o viziune, născută din emoții lăuntrice profunde, prin impresia impunătoare pe care persoana lui Isus a creat-o asupra acestui om? Este Pavel un martor dubios? Desigur, răspunsul la aceste întrebări nu este greu.

Apostolul este astfel al șaptelea și ultimul martor în această serie minunată de martori, pe care Duhul Sfânt îi pune înaintea ochilor noștri pentru învierea lui Isus Hristos dintre morți; și cu bucurie și mulțumire adusă lui Dumnezeu să repetăm: o mărturie *înșeptită* pentru acest adevăr mare este adresată acum inimilor noastre, o mărturie de netăgăduit, desăvârșit de divină! Dumnezeu a înconjurat adevărul despre învierea trupească a Fiului Său preaiubit, a scumpului nostru Domn, cu un înșeptit zid de apărare; și, prietenii mei dragi, nu la întâmplare este așa. Căci învierea lui Isus Hristos este fundamentul Evangheliei, fundamentul creștinismului. Cu ea stă și se prăbușește mântuirea noastră veșnică.

Să ascultăm ce spune apostolul corintenilor: »Dacă nu este o înviere a morților«, - aceasta se afirma de către învățătorii falși, - »nici Hristos n-a înviat. Și dacă Hristos n-a înviat, atunci într-adevăr *este zadarnică și predicarea noastră și zadarnică este și credința voastră*. Ba încă suntem descoperiți și ca *martori mincinoși ai lui Dumnezeu*«, - tocmai ce am spus mai înainte - »fiindcă am mărturisit cu privire la Dumnezeu că a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază. ... Și dacă Hristos n-a înviat, credința voastră este zadarnică, *voi sunteți încă în păcatele voastre* și atunci, într-adevăr, cei care au adormit în Hristos *au pierit*. Dacă numai în viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, *atunci suntem cei mai de plâns dintre oameni*.« (versetele 13 - 19)

Exact așa este. Argumentarea apostolului are o putere copleșitoare. Ori este adevărat ce au mărturisit acei martori, relatările lor sunt demne de încredere, ori ei sunt mincinoși și înșelători, și întreaga Evanghelie este o fabulă, creștinismul o înșelătorie. *Să luăm bine seama ce este pus în joc!* Da, Dumnezeu să ne dea har, să nu ne lăsăm jefuiți prin nimic și nimeni de singurul lucru care poate să dea pace și odihnă, pentru acum și pentru veșnicie, inimii sărmame a omului! Să ne încredem din toată inima, cu simplitatea unui copil, în Acela care nu poate să mintă, »în *Cel ce a înviat dintre cei morți pe Isus, Domnul nostru*, care a fost dat pentru greșelile noastre și *a înviat pentru îndreptățirea noastră*«. (Romani 4,24.25)

Este remarcabil, că femeile, care au văzut pe Domnul după învierea Sa, nu sunt numite în rândul martorilor. Desigur aceasta este așa, pentru ca mărturia înșeptită, desăvârșită, despre învierea lui Hristos să nu fie câtuși de puțin slăbită. Ajungem astfel din nou la același „ori – ori” serios. O ocolire nu este posibilă. Ori ne plecăm înaintea mărturiei inviolabilă a învierii lui Isus Hristos dintre morți și prin credință avem voie apoi să luăm rezultatele minunate ale morții și învierii Sale, biruința Fiului lui Dumnezeu asupra morții, asupra lui Satan și asupra păcatului, cu toate urmările ei binecuvântate – ori contestăm revelația divină și atunci în mod necesar rămânem în întuneric, sub puterea lui satan, dumnezeul și căpetenia lumii acesteia, care »a orbit gândurile celor necredincioși, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei«. (2 Corinteni 4,4)

Vai, înțelepciunea omenească a ajuns în toate timpurile în contradicție cu adevărul lui Dumnezeu; »Căci cuvântul crucii este o *nebunie* pentru cei care pier«, și invers: »înțelepciunea lumii acesteia este o *nebunie* înaintea lui Dumnezeu«. (1 Corinteni 1,18; 3,19)

Lupta dintre lumină și întuneric, care de la început, de la căderea în păcat a omului, nu a încetat, vinuește în timpul actual cu putere mărită în jurul nostru, și fiecare inimă omenească este constrânsă la decizia, dacă vrea să fugă de puterea întunericului și să se arunce în brațele lui Isus Hristos, ale Mântuitorului răstignit și înviat, cu credință în lucrarea de împăcare înfăptuită de El, ori își pleacă urechea spre vocea înșelăciunii și vrea să urmeze pe aceia care, așa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu cu o așa asprime tăietoare, »*pier*«. Dacă cuvântul

crucii este nebunie pentru cei care pier, el este *puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu pentru cei care vor fi mântuiți*. Da, lui Dumnezeu Îi place, deoarece lumea prin înțelepciunea ei nu L-a cunoscut, *să mântuiască pe cei care cred, prin nebunia predicării*. Și El înaintează liniștit în această lucrare, împlinește planurile dragostei Sale mântuitoare, salvând aici pe unul, smulgând acolo pe altul din nimicirea amenințătoare, fără să ia în seamă pe oameni și aroganța lor mândră.

Da, Dumnezeu face o lucrare mare în zilele noastre. Niciodată nu au fost așa de mulți oameni pe pământ, care prin credința vie în Salvatorul și Mântuitorul lor au găsit pace cu Dumnezeu, iertarea păcatelor lor și o nădejde sigură pentru veșnice și pentru acum. Și în țara noastră Duhul lui Dumnezeu este puternic la lucru, să mântuiască suflete și să le conducă din întuneric în lumina Sa minunată, cu toate eforturile lui satan de a tăgădui lucrarea lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și de a aduce sufletele sub influențele orbitoare ale necredinței și ale »împotrivirii științei pe nedrept numită astfel«. Dumnezeu să fie glorificat! Predica nebună a crucii este vestită în lung și în lat, și mii de oameni au crezut și acum laudă pe Acela care a murit la cruce pentru ei, care a înviat dintre morți pentru îndreptățirea lor și S-a așezat la dreapta maiestății în înălțime, și care curând se va reîntoarce, ca să ia la Sine pe toți ai Săi. Mii de oameni preamăresc cu bucurie harul care a dat odihnă conștiinței lor încărcate, a adus pace inimii lor lipsite de pace, și a umplut golul deznădăjduit al înlăuntrului lor cu bucurie și satisfacție fericită.

Încă mai răsună mesajul harului: »Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii«; și: »*Celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!*« Dar și pentru zilele noastre este valabil cuvântul serios al profetului: »*Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți*; căci în zilele voastre Eu fac o lucrare pe care n-o veți crede nicidecum, dacă v-ar istorisi-o cineva«. (Faptele Apostolilor 13,41)

Fie ca toți, care astăzi sunt prezenți aici, da, fie ca fiecare inimă omenească, care aude mesajul despre harul lui Dumnezeu în Hristos, să se supună Cuvântului lui Dumnezeu, atâta timp cât mai durează timpul harului! Fie ca fiecare să-și recunoască în lumina lui Dumnezeu starea lui pierdută și să vină la Hristos! »Să știți dar, fraților, că *prin El vi se vestește iertarea păcatelor*; și *oricine crede este îndreptățit prin El* de toate lucrurile de care n-ați putut fi îndreptățiți prin legea lui Moise.« Orice contribuție proprie este exclusă, orice încercări de înnobilare a omului sunt zadarnice. El este un păcătos, un păcătos pierdut, neputincios. Acesta este un adevăr amar, deosebit de amar pentru inima omului mândră, arogantă; dar este adevărul *lui Dumnezeu, sentința lui Dumnezeu*. Ferice de oricine se pleacă sub această sentință și din inimă spune: »Ce trebuie să fac, ca să fiu mântuit?«! Lui i se dă astăzi, ca și atunci, răspunsul: »Crede în Domnul Isus Hristos«, și: »Acesta este cuvântul credinței, pe care-l predicăm. Dacă *mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți*, vei fi mântuit«. (Romani 10,8.9)